

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

zo 4. septembra 2014*

„Žaloba o neplatnosť — Vonkajšia činnosť Európskej únie — Medzinárodné dohody — Ochrana práv vysielacích organizácií súvisiacich s autorským právom — Rokovania o dohovore Rady Európy — Rozhodnutie Rady a zástupcov vlád členských štátov, ktorým sa povoľuje spoločná účasť Únie a jej členských štátov na rokovaníach — Článok 3 ods. 2 ZFEÚ — Výlučná vonkajšia právomoc Únie“

Vo veci C-114/12,

ktorej predmetom je žaloba o neplatnosť podľa článku 263 ZFEÚ, podaná 1. marca 2012,

Európska komisia, v zastúpení: F. Castillo de la Torre, P. Hetsch, L. Gussetti a J. Samnadda, splnomocnení zástupcovia, s adresou na doručovanie v Luxemburgu,

žalobkyňa,

ktorú v konaní podporuje:

Európsky parlament, v zastúpení: R. Passos a D. Warin, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania,

proti

Rade Európskej únie, v zastúpení: H. Legal, J.-P. Hix, F. Florindo Gijón a M. Balta, splnomocnení zástupcovia,

žalovanej,

ktorú v konaní podporujú:

Česká republika, v zastúpení: M. Smolek, E. Ruffer, D. Hadroušek a J. Králová, splnomocnení zástupcovia,

Spolková republika Nemecko, v zastúpení: T. Henze, B. Beutler a N. Graf Vitzthum, splnomocnení zástupcovia,

Holandské kráľovstvo, v zastúpení: C. Wissels a J. Langer, splnomocnené zástupkyne,

Poľská republika, v zastúpení: pôvodne M. Szpunar, B. Majczyna, M. Drwięcki a E. Gromnicka, neskôr B. Majczyna, M. Drwięcki a E. Gromnicka, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: angličtina.

Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, v zastúpení: C. Murrell, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci R. Palmer, barrister,

vedľajší účastníci konania,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda V. Skouris, podpredseda K. Lenaerts (spravodajca), predsedovia komôr R. Silva de Lapuerta, M. Ilešič, L. Bay Larsen, E. Juhász, A. Borg Barthet, C. G. Fernlund a J. L. da Cruz Vilaça, sudcovia A. Rosas, J. Malenovský, A. Prechal, E. Jarašiūnas, C. Vajda a S. Rodin,

generálna advokátka: E. Sharpston,

tajomník: C. Strömholm, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 24. septembra 2013,

po vypočutí návrhov generálnej advokátky na pojednávaní 3. apríla 2014,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Európska komisia sa svojou žalobou domáha zrušenia rozhodnutia Rady a zástupcov vlád členských štátov zasadajúcich v Rade z 19. decembra 2011 o účasti Európskej únie a jej členských štátov na rokovaní o Dohovore Rady Európy o ochrane práv vysielacích organizácií (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

Právny rámec

Medzinárodné právo

- 2 Medzinárodný dohovor o ochrane výkonných umelcov, výrobcov zvukových záznamov a vysielacích organizácií, podpísaný v Ríme 26. októbra 1961 (ďalej len „Rímsky dohovor“), vo svojom článku 13 po prvýkrát na medzinárodnej úrovni zaviedol pre vysielacie organizácie práva súvisiace s autorským právom, pokiaľ ide o vyhotovovanie záznamov ich vysielania. Tento dohovor, ktorého zmluvnou stranou nie je Európska únia, v článku 1 tiež stanovil zásadu, ktorú prebrali neskoršie dohovory v oblasti práv súvisiacich s autorským právom a podľa ktorej sa ochrana priznaná nositeľom takých práv nesmie dotknúť práva, ktoré môže mať autor k vysielanému dielu v rámci vysielania, ktoré nahrali výrobcovia diskov alebo realizovali výkonní umelci.
- 3 Dohoda o obchodných aspektoch práv duševného vlastníctva, ktorá tvorí prílohu 1 C Dohody o založení Svetovej obchodnej organizácie (WTO), podpísanej v Marrákeši 15. apríla 1994 a schválenej rozhodnutím Rady 94/800/ES z 22. decembra 1994 týkajúcim sa uzavretia dohôd v mene Európskeho spoločenstva, pokiaľ ide o záležitosti v rámci jeho kompetencie, ku ktorým sa dospelo na Uruguajskom kole multilaterálnych rokovaní (1986 – 1994) (Ú. v. ES L 336, s. 1; Mim. vyd. 11/021, s. 80), v článku 14 ods. 3, 5 a 6 tiež upravuje práva vysielacích organizácií súvisiace s autorským právom. Podobne ako Rímsky dohovor sa táto dohoda týka výlučne klasického bezdrôtového vysielania.

- 4 Zmluva Svetovej organizácie duševného vlastníctva (WIPO) o autorskom práve a Zmluva WIPO o výkonoch a zvukových záznamoch, prijaté v Ženeve 20. decembra 1996 a schválené v mene Európskeho spoločenstva rozhodnutím Rady 2000/278/ES zo 16. marca 2000 (Ú. v. ES L 89, s. 6; Mim. vyd. 11/033, s. 208), síce posilňujú práva autorov, výrobcov zvukových záznamov a výkonných umelcov v kontexte nových digitálnych technológií, ale neposilňujú práva vysielacích organizácií.

Právo Únie

Smernica 92/100/EHS, kodifikovaná smernicou 2006/115/ES

- 5 Smernica Rady 92/100/EHS z 19. novembra 1992 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. ES L 346, s. 61; Mim. vyd. 17/001, s. 120) po prvýkrát v práve Únie upravila práva vysielacích organizácií súvisiace s autorským právom. Táto smernica bola kodifikovaná a zrušená smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2006/115/ES z 12. decembra 2006 o nájomnom práve a výpožičnom práve a o určitých právach súvisiacich s autorskými právami v oblasti duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 376, s. 28).

- 6 Článok 7 smernice 2006/115, nazvaný „Právo na záznam“, v odsekoch 2 a 3 stanovuje:

„2. Členské štáty ustanovia pre vysielacie organizácie výhradné právo povoliť alebo zakázať záznam ich vysielania, a to bez ohľadu na to, či sa tieto vysielania uskutočňujú bezdrôtovo alebo po drôte, káblom alebo pomocou družice.

3. Organizácia pre káblové šírenie nemá právo podľa odseku 2, pokiaľ iba prenáša po kábli vysielanie iných vysielacích organizácií.“

- 7 Článok 8 uvedenej smernice, nazvaný „Vysielanie a sprístupňovanie verejnosti (verejné šírenie)“, v odseku 3 stanovuje:

„Členské štáty ustanovia pre vysielacie organizácie výhradné právo povoliť alebo zakázať bezdrôtový prenos ich vysielania, ako aj verejné šírenie ich vysielaní, ak sa takéto šírenie uskutoční na miestach prístupných verejnosti oproti zaplateniu vstupného.“

- 8 Článok 9 tej istej smernice, nazvaný „Právo na rozširovanie“, stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia výhradné právo sprístupňovať predmety ochrany uvedené v písmenách a) až d), ako aj ich rozmnoženiny verejnosti predajom alebo iným spôsobom (ďalej len ‚právo na rozširovanie‘) pre:

...

d) vysielacie organizácie, pokiaľ ide o záznamy ich vysielaní podľa článku 7 ods. 2.

2. Právo na rozširovanie sa pri predmetoch ochrany uvedených v odseku 1 v Spoločenstve vyčerpá len v prípade, keď sa uskutoční prvý predaj takéhoto predmetu ochrany v Spoločenstve nositeľom práva alebo s jeho povolením.

3. Osobitné ustanovenia kapitoly I, predovšetkým jej článku 1 ods. 2, zostávajú právom na rozširovanie nedotknuté.

4. Právo na rozširovanie možno prevádzať, postúpiť alebo sa môže stať predmetom udeľovania zmluvných licencií.“

- 9 Článok 10 smernice 2006/115 vymedzuje prípady, keď členské štáty môžu tieto jednotlivé práva obmedziť.
- 10 Podľa článku 12 uvedenej smernice „ochrana práv súvisiacich s autorským právom podľa tejto smernice ponecháva nedotknutú ochranu autorského práva a žiadnym spôsobom ju neovplyvňuje“.

Smernica 93/83/EHS

- 11 Práva vysielacích organizácií súvisiace s autorským právom sú upravené aj smernicou Rady 93/83/EHS z 27. septembra 1993 o koordinácii určitých pravidiel týkajúcich sa autorského práva a príbuzných práv pri satelitnom vysielaní a káblovej retransmisii (Ú. v. ES L 248, s. 15; Mim. vyd. 17/001, s. 134).
- 12 Článok 1 uvedenej smernice, nazvaný „Definície“, v odseku 2 písmene a) stanovuje:
- „Na účely tejto smernice ‚satelitné vysielanie pre verejnosť‘ znamená zavedenie, pod kontrolou a zodpovednosťou vysielacej organizácie, signálov prenášajúcich program určených na príjem verejnosťou do neprerušeneho prenosového reťazca vedúceho na satelit a zo satelitu na zem.“
- 13 Článok 4 ods. 1 tej istej smernice odkazuje na príslušné ustanovenia smernice 92/100, ktorá bola následne kodifikovaná a zrušená smernicou 2006/115, pokiaľ ide o ochranu práv vysielacích organizácií súvisiacich s autorským právom na účely satelitného vysielania pre verejnosť. Uvedený článok 4 v odseku 2 spresňuje, že na účely odseku 1 pojem „bezdrôtové vysielanie“, ktorý sa používa v smernici 2006/115, zahŕňa aj satelitné vysielanie pre verejnosť.
- 14 Článok 5 smernice 93/83 stanovuje, že „ochrana práv príbuzných k autorskému právu podľa tejto smernice sa nedotkne a žiadnym spôsobom neovplyvní ochranu autorské[ho] práva“.

Smernica 2001/29/ES

- 15 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2001/29/ES z 22. mája 2001 o zosúladení niektorých aspektov autorských práv a s nimi súvisiacich práv v informačnej spoločnosti tiež upravuje práva vysielacích organizácií súvisiace s autorským právom.
- 16 Článok 2 tejto smernice, nazvaný „Právo rozmnožovania“, stanovuje:
- „Členské štáty ustanovia výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať priame alebo nepriame, dočasné alebo trvalé rozmnožovanie akýmkoľvek spôsobom a akoukoľvek formou, v celku alebo v časti:
- ...
- e) pre vysielajúce organizácie k záznamom ich vysielaní, či už sú tieto vysielania prenášané po drôte alebo vzduchom vrátane káblov alebo satelitu.“
- 17 Článok 3 uvedenej smernice, nazvaný „Právo verejného prenosu diel a právo sprístupňovania predmetov ochrany verejnosti“, stanovuje:

„1. Členské štáty poskytnú autorom výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať akýkoľvek verejný prenos ich diel, či po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami vrátane sprístupňovania ich diel verejnosti takým spôsobom, aby verejnosť k nim mala prístup z miesta a v čase, ktoré si sama zvolí.

2. Členské štáty ustanovia výlučné právo udeliť súhlas alebo zakázať sprístupňovanie verejnosti po drôte alebo bezdrôtovými prostriedkami takým spôsobom, že verejnosť má k nim prístup z miesta a v čase individuálne zvolenom:

...

d) pre vysielajúce organizácie k záznamom ich vysielaní, či už sú tieto vysielania prenášané po drôte alebo vzduchom vrátane káblov alebo satelitu.

3. Práva uvedené v odseku 1 a 2 nezaniknú žiadnym aktom verejného prenosu alebo sprístupnenia verejnosti ako je uvedené v tomto článku.“

18 Článok 5 tej istej smernice spresňuje prípady, keď členské štáty môžu stanoviť výnimky z práva rozmnožovania alebo jeho obmedzenia.

19 Článok 6 smernice 2001/29 upravuje „povinnosti týkajúce sa technologických opatrení“.

20 Článok 7 uvedenej smernice upravuje „povinnosti týkajúce sa informácií na správu práv“.

21 Článok 8 tej istej smernice, nazvaný „Sankcie a opravné prostriedky“, stanovuje:

„1. Členské štáty zabezpečia primerané sankcie a opravné prostriedky vo vzťahu k porušovaniu práv a povinností ustanovených v tejto smernici a prijímajú všetky nevyhnutné opatrenia, aby sa tieto sankcie a opravné prostriedky uplatňovali. Takto ustanovené sankcie musia byť účinné, primerané a musia mať odrádzajúci účinok.

2. Každý členský štát prijme nevyhnutné opatrenia, aby zabezpečil, že nositelia práv, ktorých záujmy sú dotknuté konaním porušujúcim právo, ku ktorému dochádza na jeho území, si môžu súdnou cestou vymáhať škody a/alebo žiadať súdny zákaz alebo v potrebných prípadoch zhabanie materiálu porušujúceho ich práva, ako aj zariadení, výrobkov alebo súčiastok, ktoré sú uvedené v článku 6 ods. 2.

3. Členské štáty zabezpečia, aby nositelia práv mali možnosť žiadať o súdny zákaz proti sprostredkovateľom, ktorých služby využívajú tretie strany na porušovanie autorského práva alebo s ním súvisiaceho práva.“

Smernica 2004/48/ES

22 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES z 29. apríla 2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva (Ú. v. EÚ L 157, s. 45; Mim. vyd. 17/002, s. 32) v článku 1 stanovuje, že „sa týka opatrení, postupov a prostriedkov právnej nápravy potrebných na zabezpečenie vymožitelnosti práv duševného vlastníctva“.

23 Podľa článku 2 ods. 3 písm. c) tejto smernice ňou nie sú dotknuté „akékoľvek vnútroštátne ustanovenia v členských štátoch týkajúce sa trestných konaní alebo sankcií v súvislosti s porušovaním práv duševného vlastníctva“.

Smernica 2006/116/ES

- 24 Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2006/116/ES z 12. decembra 2006 o lehote ochrany autorského práva a niektorých súvisiacich práv (Ú. v. EÚ L 372, s. 12), ktorá kodifikovala a zrušila smernicu Rady 93/98/EHS z 29. októbra 1993 o zosúladení lehoty ochrany autorského práva a niektorých príbuzných práv (Ú. v. ES L 290, s. 9; Mim. vyd. 17/001, s. 141), v článku 3 ods. 4 stanovuje:

„Práva vysielacích organizácii zaniknú 50 rokov po prvom vysielaní, či už sa vysielanie uskutočňuje po drôte alebo bezdrôtovo, po kábli alebo pomocou satelitu.“

Okolnosti predchádzajúce sporu

Rokovania o Dohovore Rady Európy o ochrane práv vysielacích organizácií súvisiacich s autorským právom

- 25 Dňa 11. septembra 2002 Rada Európy prijala odporúčanie R(2002) 7 o opatreniach na posilnenie ochrany práv vysielacích organizácií súvisiacich s autorským právom [*neoficiálny preklad*] (ďalej len „odporúčanie z roku 2002“).
- 26 Rozhodnutím z 20. februára 2008 výbor ministrov Rady Európy poveril riadiaci výbor pre médiá a nové komunikačné služby posúdením uskutočniteľnosti posilnenia takých práv. Dňa 25. septembra 2008 revízna skupina *ad hoc* pre ochranu práv vysielacích organizácií súvisiacich s autorským právom vypracovala memorandum o možnom dohovore Rady Európy týkajúcom sa tejto ochrany (ďalej len „memorandum z roku 2008“).
- 27 Uvedené memorandum obsahuje prílohu s názvom „Zoznam možných otázok, ktoré treba preskúmať v rámci prípravy nového právneho nástroja“ [*neoficiálny preklad*], ktorá znie:

„I. Úvodné a všeobecné ustanovenia

- Vzťah k iným dohovorom a zmluvám
  - Existujúce povinnosti
  - Budúce povinnosti
- Vzťah k ochrane autorského práva alebo právam s ním súvisiacim týkajúcim sa vysielania
- Definície
- Hraničné ukazovatele
- Vnútroštátne zaobchádzanie

II. Obsah ochrany

- Právo na záznam
- Právo na vyhotovovanie rozmnoženín
- Právo na prenos

- Právo na prístupňovanie
- Právo na verejný prenos
- Právo na rozširovanie
- Ochrana týkajúca sa signálov prenášajúcich ešte nevysielané programy
- Obmedzenia a výnimky
- Trvanie ochrany
- Povinnosti týkajúce sa technologických opatrení
- Povinnosti týkajúce sa informácií na správu práv
- Dodržiavanie práv

III. Záverečné ustanovenia“ [*neoficiálny preklad*]

- 28 Na základe memoranda z roku 2008 riadiaci výbor pre médiá a nové komunikačné služby 27. mája 2009 rozhodol o schválení mandátu poradnej skupiny *ad hoc* pre ochranu práv vysielacích organizácií súvisiacich s autorským právom a následne na svojom zasadnutí z 20. až 23. októbra 2009 rozhodol pokračovať v príprave dohovoru Rady Európy týkajúceho sa tejto ochrany.
- 29 Pred vytvorením uvedenej skupiny sa 28. a 29. januára 2010 konala porada na účely prípravy jej budúcich prác. Z tejto porady bola vypracovaná správa (ďalej len „správa z roku 2010“).

Napadnuté rozhodnutie

- 30 Dňa 9. februára 2011 Komisia predložila Rade Európskej únie odporúčanie, aby prijala rozhodnutie, ktorým ju poverí rokovaniami o budúcom dohovore Rady Európy v oblasti ochrany práv vysielacích organizácií súvisiacich s autorským právom.
- 31 Dňa 19. decembra 2011 Rada a zástupcovia vlád členských štátov zasadajúci v Rade prijali napadnuté rozhodnutie, ktoré bolo doručené Komisii 21. decembra 2011.
- 32 Napadnuté rozhodnutie stanovuje:

„Rada... a zástupcovia vlád členských štátov... zasadajúci v Rade,
so zreteľom na [Zmluvu o FEÚ], a najmä na jej článok 218 ods. 3 a ods. 4,
so zreteľom na odporúčanie... Komisie,

keďže:

- (1) Komisia by sa mala poveriť, aby sa v mene Únie zúčastnila na rokovaníach o Dohovore Rady Európy o ochrane práv vysielacích organizácií, pokiaľ ide o záležitosti, ktoré patria do právomoci Únie a v súvislosti s ktorými Únia prijala predpisy.

- (2) Členské štáty by sa na týchto rokovaní mali zúčastniť vo svojom mene, len pokiaľ ide o záležitosti, ktor[é] vyvstanú počas rokovaní, a ktoré patria do ich právomoci. V záujme zaistenia jednoty vystupovania Únie navonok by členské štáty a Komisia mali v priebehu procesu rokovaní úzko spolupracovať,

prijali toto rozhodnutie:

Článok 1

1. Komisia sa týmto poveruje, aby sa zúčastnila na rokovaní o Dohovore Rady Európy o ochrane práv vysielacích organizácií a viedla tieto rokovania v mene Európskej únie, pokiaľ ide o záležitosti patriace do právomoci Únie, a v súvislosti s ktorými Únia prijala pravidlá, pričom sa bude radíť s pracovnou skupinou pre duševné vlastníctvo (autorské práva) (osobitný výbor’).
2. Komisia bude tieto rokovania viesť v súlade so smernicami na rokovania uvedenými v prílohe k tomuto rozhodnutiu a/alebo dohodnutými pozíciami Únie, ktoré sa v rámci osobitného výboru stanovili špeciálne na účel týchto rokovaní.
3. Ak prejednávaná otázka patrí do právomoci členských štátov, predsedníctvo sa bude plne účastniť rokovaní a viesť ich v mene členských štátov na základe vopred dohodnutej spoločnej pozície. Ak nie je možné dohodnúť sa na spoločnej pozícii, členské štáty majú právo nezávisle sa vyjadriť a hlasovať o danej otázke bez toho, aby tým bol dotknutý odsek 4.
4. Komisia a členské štáty počas rokovacieho procesu úzko spolupracujú, aby dosiahli jednotu v medzinárodnom zastupovaní Únie a jej členských štátov.
5. Komisia a/alebo predsedníctvo zabezpečia, že dokumenty týkajúce sa rokovaní sa členským štátom rozpošlú s dostatočným predstihom. Radu a/alebo osobitný výbor otvoreným a transparentným spôsobom informujú o výsledku rokovaní pred každým kolom rokovaní aj po ňom a v prípade potreby ich informujú aj o všetkých problémoch, ktoré môžu počas týchto rokovaní nastať.

Článok 2

Toto rozhodnutie je určené Komisii.“

- 33 Príloha napadnutého rozhodnutia stanovuje smernice na rokovania takto:

- „1. Komisia zaistí, aby predbežná dohoda o ochrane práv vysielacích organizácií navrhovaná Radou Európy obsahovala primerané ustanovenia, ktoré umožnia... Únii, aby sa stala jej zmluvnou stranou.
2. Komisia bude viesť rokovania tak, aby zabezpečila súlad plánovaných ustanovení so smernicou... 2006/115..., smernicou... 2006/116..., smernicou... 93/83... a smernicou... 2001/29..., ako aj so záväzkami, ktoré prijala... Únia a jej členské štáty v rámci dohody o obchodných aspektoch práva duševného vlastníctva pod záštitou WTO.
3. Tieto smernice na rokovania sa môžu prispôbiť v súlade s pokrokom dosiahnutým v priebehu rokovaní.“

- 34 Podľa vyhlásenia týkajúceho sa prijatia napadnutého rozhodnutia Komisia počas celého postupu, ktorý viedol k tomuto prijatiu, tvrdila, že Únia má v tejto oblasti výlučnú právomoc, a namietala voči prijatiu „hybridného aktu“, ktorý prijala Rada a zástupcovia vlád členských štátov.

Návrhy účastníkov konania a konanie pred Súdny dvorom

- 35 Komisia navrhuje, aby Súdny dvor zrušil napadnuté rozhodnutie a uložil Rade povinnosť nahradiť trovy konania.
- 36 Rada navrhuje, aby sa žaloba zamietla a aby bola Komisii uložená povinnosť nahradiť trovy konania.
- 37 Uznesením predsedu Súdneho dvora zo 14. augusta 2012 sa Českej republike, Spolkovej republike Nemecko, Holandskému kráľovstvu, Poľskej republike a Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska povolilo vstúpiť do konania ako vedľajší účastníci na podporu návrhov Rady, zatiaľ čo Európskemu parlamentu sa povolilo vstúpiť do konania ako vedľajší účastník na podporu návrhov Komisie.

O žalobe

O prípustnosti

- 38 Bez formálneho podania námietky neprípustnosti Rada, ktorú podporujú Spolková republika Nemecko a Holandské kráľovstvo, vyzýva Súdny dvor, aby preskúmal, či žaloba v rozsahu, v akom sa sčasti týka rozhodnutia prijatého zástupcami členských štátov v postavení zástupcov ich vlád a nie v postavení členov Rady, podlieha súdnemu preskúmaniu Súdny dvorom stanovenému v článku 263 ZFEÚ.
- 39 V tejto súvislosti treba pripomenúť, že žalobou o neplatnosť možno napadnúť všetky ustanovenia prijaté inštitúciami, ktoré majú právne účinky, a to bez ohľadu na to, akú majú povahu alebo formu (rozsudky Komisia/Rada, nazývaný „AETR“, 22/70, EU:C:1971:32, bod 42; Parlament/Rada a Komisia, C-181/91 a C-248/91, EU:C:1993:271, bod 13, ako aj Komisia/Rada, C-27/04, EU:C:2004:436, bod 44).
- 40 V prejednávanej veci bolo napadnuté rozhodnutie, ktoré vyvoláva právne účinky vo vzťahoch medzi Úniou a jej členskými štátmi, ako aj medzi inštitúciami Únie, prijaté na základe článku 218 ods. 3 a 4 ZFEÚ.
- 41 Navyše z toho, že napadnuté rozhodnutie zahrnuje súhlasy s rokovaním udelené na jednej strane Komisii a na druhej strane členským štátom a predsedníctvu Rady, nevyhnutne vyplýva, že Rada sa podieľala na udelení niektorého z týchto súhlasov. Žaloba je preto vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu prípustná v celom rozsahu.

O veci samej

- 42 Komisia uvádza na podporu svojej žaloby štyri žalobné dôvody.
- 43 Prvý žalobný dôvod sa zakladá na porušení článku 2 ods. 2 ZFEÚ a článku 3 ods. 2 ZFEÚ. Ďalšie tri žalobné dôvody boli uvedené bez ohľadu na výlučnú alebo spoločnú povahu právomocí Únie v prejednanom prípade, pričom druhý žalobný dôvod sa zakladá na porušení postupov a podmienok týkajúcich sa udelenia súhlasu s rokovaním o medzinárodných dohodách Úniou, tretí žalobný dôvod sa zakladá na porušení pravidiel hlasovania v rámci Rady stanovených v článku 218 ods. 8 ZFEÚ a štvrtý žalobný dôvod sa zakladá na nedodržaní cieľov vymedzených v Zmluve o FEÚ a Zmluve o EÚ, ako aj na nedodržaní zásady lojálnej spolupráce zakotvenej v článku 13 ZEÚ.

O prvom žalobnom dôvode

– Argumentácia účastníkov konania

- 44 V rámci prvého žalobného dôvodu Komisia, ktorú podporuje Parlament, tvrdí, že podľa judikatúry vyplývajúcej z rozsudku AETR (EU:C:1971:32), ktorá je v súčasnosti kodifikovaná v článku 3 ods. 2 ZFEÚ, Únia disponuje výlučnou vonkajšou právomocou v prípade, keď – ako v prejednávanej veci – medzinárodné záväzky patria aspoň z veľkej časti do oblasti uplatňovania spoločných pravidiel, ktoré zaviedla.
- 45 Po prvé Komisia a Parlament tvrdia, že rokovania v rámci Rady Európy týkajúce sa ochrany práv vysielacích organizácií súvisiacich s autorským právom sa opierajú najmä o *acquis* Únie v tejto oblasti. Komisia a Parlament na základe preskúmania jednotlivých prvkov identifikovaných v prílohe memoranda z roku 2008 uvádzajú dôvody, pre ktoré hrozí, že sa tieto rokovania dotknú spoločných pravidiel Únie v uvedenej oblasti, vrátane prípadu, keď sa týkajú prvkov, pri ktorých sa podľa uvedeného memoranda zamýšľa prekročenie rámca tohto *acquis*.
- 46 Komisia zastáva názor, že ak súbor práv, ktorý postupne zaviedlo právo Únie, dosiahne – ako v prejednanom prípade – pokročilé štádium a cieľom budúcej medzinárodnej dohody je konsolidácia a predovšetkým okrajové zlepšenie ochrany dotknutých nositeľov v súvislosti s okrajovými aspektmi, ktoré toto právo neupravuje, Únia musí mať výlučnú právomoc.
- 47 Po druhé Komisia, ktorú v tejto súvislosti podporuje Parlament, tvrdí, že Únia prijala súbor koherentných pravidiel, ktoré prekračujú rámec jednoduchých minimálnych ustanovení upravujúcich práva vysielacích organizácií súvisiace s autorským právom, aby zabezpečila riadne fungovanie vnútorného trhu. Okolnosť, že táto právna úprava nepredstavuje úplnú harmonizáciu a necháva na členských štátoch, aby upravili určité aspekty dotknutej oblasti, nebráni tomu, aby právomoc Únie mala v tejto oblasti výlučnú povahu.
- 48 Po tretie Komisia tvrdí, že práva vysielacích organizácií súvisiace s autorským právom, ako ich upravuje právo Únie, patria do koherentného a vyváženého súboru pravidiel v oblasti duševného vlastníctva a sú určené na zachovanie jednoty právneho poriadku Únie v tejto oblasti. Za týchto podmienok a vzhľadom na väzby existujúce medzi právami a činnosťami vysielacích organizácií na jednej strane a právami a činnosťami ostatných nositeľov práv duševného vlastníctva môže akákoľvek zmena práv jednej alebo druhej skupiny ovplyvniť výklad a uplatňovanie právnej úpravy Únie ako celku.
- 49 Rada, ktorú podporujú Česká republika, Spolková republika Nemecko, Holandské kráľovstvo, Poľská republika a Spojené kráľovstvo, tvrdí, že budúci dohovor Rady Európy patrí do oblasti spoločných právomocí Únie a jej členských štátov, a to do oblasti vnútorného trhu, ktorý zahŕňa ochranu duševného vlastníctva. V dôsledku toho sa tak Únia, ako aj členské štáty musia podieľať na budúcich rokovaníach tým, že budú úzko spolupracovať vo všetkých fázach procesu, aby bola zaručená jednota vonkajšej reprezentácie Únie. Práve to je cieľom napadnutého rozhodnutia.
- 50 Rada a uvedené členské štáty tvrdia, že skutočnosť, že rovnako dôležitá časť budúcej medzinárodnej dohody patrí do oblasti upravenej spoločnými pravidlami Únie, nestačí na prijatie záveru o výlučnej povahe právomoci Únie rokovať o tejto dohode. K takému záveru možno dospieť iba na základe presného a konkrétneho posúdenia povahy a obsahu dotknutých pravidiel Únie, ako aj vzťahu medzi týmito pravidlami a budúcou dohodou, z ktorého by vyplývalo, že táto dohoda sa môže dotknúť uvedených pravidiel alebo môže zmeniť rozsah ich pôsobnosti.
- 51 Tí istí účastníci konania tiež tvrdia, že posledná časť článku 3 ods. 2 ZFEÚ sa má vykladať v spojení s protokolom (č. 25) o vykonávaní spoločných právomocí, ktorý tvorí prílohu Zmluvy o EÚ a Zmluvy o FEÚ.

- 52 Rada, Holandské kráľovstvo a Spojené kráľovstvo ďalej tvrdia, že zámerom signatárov Lisabonskej zmluvy bolo v poslednej časti článku 3 ods. 2 ZFEÚ kodifikovať judikatúru vyplývajúcu z rozsudku AETR (EU:C:1971:32), ako to bolo objasnené v stanovisku 1/03 (EU:C:2006:81), pričom odmietli zaviesť kritérium „oblasti vo veľkej miere pokrytej pravidlami Únie“, ktoré uplatnil Súdny dvor najmä vo svojom stanovisku 2/91 (EU:C:1993:106) a rozsudku Komisia/Dánsko (C-467/98, EU:C:2002:625).
- 53 Na základe týchto všeobecných úvah Rada, Česká republika, Spolková republika Nemecko, Holandské kráľovstvo, Poľská republika a Spojené kráľovstvo spochybňujú, že by Únia mala v prejednávacom prípade výlučnú vonkajšiu právomoc.
- 54 V tejto súvislosti v prvom rade tvrdia, že budúci dohovor Rady Európy by mohol ísť nad rámec existujúcej právnej úpravy Únie v prípade troch prvkov.
- 55 Po prvé tento budúci dohovor by mohol zaviesť výlučné právo vysielacích organizácií, pokiaľ ide o verejné vysielanie ich programov mimo miest, ktoré sú verejnosti prístupné po zaplatení vstupného, zatiaľ čo také výlučné právo sa v práve Únie uvedeným organizáciám nepriznáva.
- 56 Po druhé tento dohovor by mohol upravovať ochranu signálov pred ich vysielaním verejnosti (ďalej len „signály pred vysielaním“), hoci táto ochrana nie je predmetom nijakého ustanovenia práva Únie. Práva, ktoré priznáva právna úprava Únie autorom k ich dielam, totiž nezahrňujú práva vysielacích organizácií k takým signálom.
- 57 Po tretie rokovania o budúcom dohovore Rady Európy by sa mohli týkať zavedenia trestných opatrení určených na to, aby sa dodržiavali predmetné práva, hoci také opatrenia nie sú upravené spoločnými pravidlami Únie.
- 58 Poľská republika dopĺňa, že je takisto možné, že tento budúci dohovor bude upravovať širšiu definíciu pojmu „vysielacia organizácia“, než ju stanovuje právo Únie, a to s cieľom zahrnúť do tohto pojmu aj vysielateľov prostredníctvom internetu alebo subjekty poskytujúce „simultánne vysielanie“.
- 59 Poľská republika, podobne ako Spojené kráľovstvo, navyše zdôrazňuje, že nijaké spoločné pravidlo Únie v súčasnosti vysielacím organizáciám nepriznáva výlučné právo na káblový prenos.
- 60 Rada, Česká republika, Spolková republika Nemecko a Spojené kráľovstvo dopĺňajú, že napriek neexistencii spoločných pravidiel Únie by pripustenie výlučnej vonkajšej právomoci Únie z dôvodu, že dotknutá medzinárodná dohoda zamýšľa iba okrajovo stanoviť súbor pravidiel, ktoré boli postupne zavedené na úrovni Únie, viedlo k nezákonnému rozšíreniu pôsobnosti článku 3 ods. 2 ZFEÚ a porušilo by zásadu prenesenia právomoci.
- 61 Ďalej Rada, Česká republika, Spolková republika Nemecko, Holandské kráľovstvo, Poľská republika a Spojené kráľovstvo tvrdia, že právo Únie vykonalo v prospech vysielacích organizácií iba minimálnu a rozdrobenú harmonizáciu, ktorá dopĺňa ochranu ďalších práv duševného vlastníctva.
- 62 Napokon Rada, Poľská republika a Spojené kráľovstvo tvrdia, že právna úprava Únie týkajúca sa autorských práv a s nimi súvisiacich práv, ktoré sú iné než práva vysielacích organizácií, je irelevantná na účely posúdenia existencie spoločných pravidiel Únie v oblasti, o ktorú ide v prejednávacom prípade. V tejto súvislosti poukazujú na základný rozdiel, ktorý z historického hľadiska, ako aj z hľadiska povahy a predmetu ochrany existuje medzi autorským právom a právami uvedených organizácií.
- 63 Za týchto podmienok posilnenie ochrany priznanej uvedeným organizáciám nemôže narušiť všeobecnú rovnováhu ochrany ostatných nositeľov práv duševného vlastníctva ani výkon týchto práv týmito ostatnými nositeľmi.

– Posúdenie Súdny dvorom

- 64 Prvý žalobný dôvod sa v podstate zakladá na porušení článku 3 ods. 2 ZFEÚ.
- 65 Na úvod treba uviesť, že spomedzi rôznych prípadov výlučnej vonkajšej právomoci Únie upravených v tomto ustanovení je v prejednávanej veci relevantný jedine prípad, ktorého sa týka posledná časť tohto ustanovenia a ktorý zodpovedá situácii, keď môžu byť uzavretím medzinárodnej dohody „dotknuté spoločné pravidlá alebo pozmenený rozsah ich pôsobnosti“.
- 66 V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že pojmy použité v tejto poslednej časti vety zodpovedajú pojmom, prostredníctvom ktorých Súdny dvor v bode 22 rozsudku AETR (EU:C:1971:32) definoval povahu medzinárodných záväzkov, ktoré členské štáty nemôžu preberať mimo rámca spoločných inštitúcií Únie, pokiaľ sú stanovené spoločné pravidlá Únie na dosiahnutie cieľov Zmluvy.
- 67 Tieto pojmy treba preto vykladať na základe spresnení, ktoré k nim poskytol Súdny dvor v rozsudku AETR (EU:C:1971:32) a v judikatúre, ktorá sa na základe neho rozvinula.
- 68 Podľa judikatúry Súdneho dvora existuje riziko, že medzinárodné záväzky sa dotknú spoločných pravidiel Únie alebo pozmenia rozsah ich pôsobnosti, pričom toto riziko odôvodňuje výlučnú vonkajšiu právomoc Únie, pokiaľ tieto záväzky patria do oblasti uplatnenia uvedených pravidiel (pozri v tomto zmysle rozsudky AETR, EU:C:1971:32, bod 30, a Komisia/Dánsko, EU:C:2002:625, bod 82).
- 69 Konštatovanie takeého rizika nepredpokladá úplnú zhodu oblastí upravených medzinárodnými záväzkami a právnou úpravou Únie (pozri v tomto zmysle stanovisko 1/03, EU:C:2006:81, bod 126).
- 70 Ako už Súdny dvor opakovane zdôraznil, také záväzky sa môžu dotknúť rozsahu pôsobnosti spoločných pravidiel Únie alebo ho zmeniť, ak tieto pravidlá už takéto záväzky vo veľkom rozsahu upravujú (stanovisko 2/91, EU:C:1993:106, bod 25; rozsudok Komisia/Dánsko, EU:C:2002:625, bod 82, ako aj stanovisko 1/03, EU:C:2006:81, body 120 a 126).
- 71 Okrem toho členské štáty nemôžu prijímať také záväzky mimo rámca inštitúcií Únie, a to ani v prípade neexistencie prípadného rozporu medzi týmito záväzkami a spoločnými pravidlami Únie (pozri v tomto zmysle stanovisko 2/91, EU:C:1993:106, body 25 a 26, ako aj rozsudok Komisia/Dánsko, EU:C:2002:625, bod 82).
- 72 Argumentácia Rady, Holandského kráľovstva a Spojeného kráľovstva, ktorá sa zakladá na koncepcii, ktorá je po nadobudnutí platnosti Lisabonskej zmluvy údajne reštriktívnejšia v oblasti výlučnej vonkajšej právomoci Únie, nevyvracia predchádzajúce posúdenie.
- 73 Protokol (č. 25) o vykonávaní spoločných právomocí, na ktorý sa odkazuje s cieľom podporiť túto argumentáciu a ktorého jediný článok stanovuje, že „ak Únia vykonáva činnosť v určitej oblasti, rozsah takéhoto výkonu právomoci zahŕňa len tie prvky, ktoré sú upravené dotknutým aktom Únie, a teda nevzťahuje sa na celú oblasť“, sa totiž týka výlučne, ako to vyplýva z jeho znenia, článku 2 ods. 2 ZFEÚ a nie článku 3 ods. 2 ZFEÚ. Jeho účelom je teda spresniť rozsah výkonu spoločnej právomoci Únie a členských štátov, ktorú Únii priznávajú Zmluvy, a nie obmedziť rozsah výlučnej vonkajšej právomoci Únie v prípadoch uvedených v článku 3 ods. 2 ZFEÚ, ako ho objasnila judikatúra Súdneho dvora pripomenutá vyššie.
- 74 Je preto potrebné zdôrazniť, že keďže má Únia iba prenesené právomoci, právomoc, ktorá má navyše výlučnú povahu, sa musí opierať o závery založené na konkrétnom posúdení vzťahu medzi budúcou medzinárodnou dohodou a platným právom Únie, z ktorých vyplýva, že taká dohoda sa môže dotknúť spoločných pravidiel Únie alebo zmeniť rozsah ich pôsobnosti (pozri v tomto zmysle stanovisko 1/03, EU:C:2006:81, bod 124).

- 75 V súlade so zásadou prenesenej právomoci stanovenej v článku 5 ods. 1 a 2 ZEÚ na účely takeého posúdenia dotknutej strane prináleží predložiť dôkazy, na základe ktorých možno preukázať výlučnú povahu vonkajšej právomoci Únie, na ktorú sa chce odvolávať.
- 76 V prejednávacom prípade treba najskôr uviesť, že napadnuté rozhodnutie neposkytuje nijaké spresnenie v súvislosti s obsahom rokovaní týkajúcich sa budúceho Dohovoru Rady Európy o ochrane práv vysielacích organizácií. Uvedené rozhodnutie vôbec neidentifikuje prvky týchto rokovaní, ktoré podľa článku 1 ods. 1 tohto rozhodnutia patria do právomoci Únie, ani tie, ktoré podľa článku 1 ods. 3 napadnutého rozhodnutia patria do právomoci členských štátov.
- 77 Za týchto okolností, pokiaľ ide o obsah budúcich rokovaní, treba na účely tohto posúdenia zohľadniť odporúčanie z roku 2002, memorandum z roku 2008 a správu z roku 2010, ktoré Komisia doplnila do spisu na podporu prvého žalobného dôvodu a v prípade ktorých nikto z účastníkov konania nespochybnil, že tieto dokumenty poskytujú v tejto súvislosti najnovšie relevantné údaje.
- 78 Čo sa týka oblasti, o ktorú ide v prejednávanej veci, tieto dokumenty Rady Európy naznačujú, že predmetné rokovania sa týkajú prijatia dohovoru o ochrane práv vysielacích organizácií súvisiacich s autorským právom.
- 79 Ako vyplýva zo smerníc 93/83, 2001/29, 2004/48, 2006/115 a 2006/116, uvedené práva sú v práve Únie predmetom harmonizovaného právneho rámca, ktorého cieľom je najmä zabezpečiť riadne fungovanie vnútorného trhu a ktorý tým, že integroval určitý vývoj spojený s technologickými výzvami, novým digitálnym prostredím a rozvojom informačnej spoločnosti, zaviedol v prospech vysielacích organizácií v súvislosti s ich vysielaním systém vysokej a homogénnej ochrany.
- 80 Z toho vyplýva, že ochranu práv týchto organizácií súvisiacich s autorským právom, ktorá je predmetom rokovaní Rady Európy, treba vnímať ako relevantnú oblasť na účely tohto posúdenia.
- 81 Okolnosť, že uvedený harmonizovaný právny rámec bol zavedený prostredníctvom rôznych právnych nástrojov upravujúcich aj ďalšie práva duševného vlastníctva, nemôže spochybniť dôvodnosť tohto prístupu.
- 82 Posúdenie existencie rizika, že medzinárodné záväzky sa dotknú spoločných pravidiel Únie alebo zmenia rozsah ich pôsobnosti, totiž nemôže závisieť od umelého rozlíšenia, ktoré sa zakladá na existencii alebo neexistencii takých pravidiel v jedinom a tom istom nástroji práva Únie.
- 83 Súdny dvor tak najmä v bodoch 27 a 29 rozsudku Komisia/Francúzsko (C-239/03, EU:C:2004:598) posúdil ochranu vôd pred znečistením, ktorá je predmetom medzinárodnej dohody dotknutej vo veci, v ktorej bol vyhlásený uvedený rozsudok, ako „oblasť“ bez ohľadu na skutočnosť, že príslušná právna úprava Únie bola obsiahnutá v rôznych právnych nástrojoch.
- 84 Keďže bola dotknutá oblasť spresnená, treba uviesť, že podľa rôznych častí memoranda z roku 2008, konkrétne jeho bodov 49, 52, 57 a 78, by sa mal predmetný dohovor Rady Európy zakladať na *acquis* Únie, do ktorého patria vo veľkej miere hmotnoprávne predpisy o duševnom vlastníctve, a to najmä tie, ktoré sa týkajú vysielacích organizácií.
- 85 Ako pripúšťajú Rada a členské štáty vystupujúce na jej podporu, veľký počet prvkov budúcich rokovaní, ktoré sú uvedené na zozname tvoriacom prílohu memoranda z roku 2008, je už skutočne upravený spoločnými pravidlami Únie.
- 86 V prvom rade, čo sa týka prvkov uvedených v oddiele I tohto zoznamu, Poľská republika nepochybne tvrdí, že pojem „vysielacia organizácia“ by na účely budúceho dohovoru mohol byť definovaný širšie, aby zahrnoval vysielateľov prostredníctvom internetu alebo subjekty poskytujúce „simultánne vysielanie“.

- 87 Bez ohľadu na to, či odkaz na vysielanie po drôte alebo bezdrôtovo, ktorý sa nachádza v článku 2 a článku 3 ods. 2 písm. d) smernice 2001/29, článku 7 ods. 2 a článku 9 ods. 1 písm. d) smernice 2006/115, ako aj v článku 3 ods. 4 smernice 2006/116, umožňuje v kontexte nových digitálnych technológií zahrnúť takých vysielateľov do pôsobnosti spoločných pravidiel Únie v posudzovanej oblasti, je však v každom prípade zrejmé, ako tvrdí Komisia, že rokovanie, ktorého cieľom je určitým spôsobom zahrnúť týchto vysielateľov do rozsahu pôsobnosti budúceho dohovoru Rady Európy, a to najmä prijatím „technologicky neutrálnej“ definície „vysielacej organizácie“ na účely tohto dohovoru, ako je navrhnuté v bode 13 správy z roku 2010, by sa dotklo celého rozsahu pôsobnosti všetkých spoločných pravidiel Únie týkajúcich sa ochrany práv takých organizácií súvisiacich s autorským právom.
- 88 V druhom rade, pokiaľ ide o prvky identifikované v oddiele II zoznamu nachádzajúcom sa v prílohe memoranda z roku 2008, medzi účastníkmi konania je nesporné, že prvky týkajúce sa práva na záznam, práva na vyhotovovanie rozmnoženín, práva na prístupňovanie verejnosti, práva na rozširovanie, obmedzení a výnimiek z uvedených práv, trvania ochrany, povinností týkajúcich sa technologických opatrení a povinností týkajúcich sa informácií na správu práv patria do spoločných pravidiel Únie a že rokovania o týchto prvkoch sa môžu dotknúť rozsahu pôsobnosti týchto spoločných pravidiel alebo ho zmeniť.
- 89 Naopak účastníci konania si odporujú, pokiaľ ide o štyri prvky uvedené v oddiele II, a to o právo na prenos, právo na verejný prenos, ochranu týkajúcu sa signálov pred vysielaním a dodržiavanie práv vysielacích organizácií súvisiacich s autorským právom.
- 90 Po prvé, pokiaľ ide o právo na prenos, Poľská republika a Spojené kráľovstvo tvrdia, že v práve Únie sa vykonala iba minimálna harmonizácia v rozsahu, v akom sa podľa článku 8 ods. 3 smernice 2006/115 týka výlučne bezdrôtového prenosu. Predmetné rokovania by mohli v prospech vysielacích organizácií viesť k zakotveniu výlučného práva na prenos po drôte, najmä prostredníctvom internetu.
- 91 V tejto súvislosti treba uviesť, že článok 8 ods. 3 smernice 2006/115 sa nevzťahuje na podobnú situáciu, aká sa konštatuje v bodoch 18 a 21 stanoviska 2/91 (EU:C:1993:106) a v prípade ktorej Súdny dvor neuznal výlučnú právomoc Únie, pretože ustanovenia tak práva Únie, ako aj predmetného medzinárodného dohovoru majú povahu minimálnych štandardov. Toto ustanovenie totiž právu na prenos priznáva v práve Únie presný hmotnoprávny rozsah pôsobnosti tým, že ho obmedzuje na bezdrôtový prenos.
- 92 Ako tvrdí Komisia, rokovania Rady Európy, ktoré – ako bolo naznačené v bode 54 memoranda z roku 2008 – sa týkali rozšírenia tohto práva na prenos po drôte alebo prostredníctvom internetu, by preto mohli zmeniť rozsah pôsobnosti spoločných pravidiel Únie v oblasti práva na prenos.
- 93 Navyše, ako zdôrazňuje aj Komisia, právo vysielacích organizácií v oblasti prenosu po drôte je už čiastočne upravené spoločnými pravidlami Únie z dôvodu previazania, ktoré existuje medzi jednotlivými právami duševného vlastníctva týchto organizácií stanovenými právom Únie. Ako totiž Súdny dvor rozhodol v rozsudku *ITV Broadcasting a i.* (C-607/11, EU:C:2013:147), výlučné právo na verejný prenos, ktoré sa podľa článku 3 ods. 1 smernice 2001/29 priznáva organizáciám poskytujúcim terestriálne televízne vysielanie v prípade ich programov chránených autorským právom, zahŕňa výlučné právo povoliť alebo zakázať prenos takých diel inou organizáciou prostredníctvom internetu.
- 94 Po druhé, pokiaľ ide o právo na verejný prenos, Rada a viaceré členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci na jej podporu, tvrdia, že predmetné rokovania by mohli ísť nad rámec *acquis* Únie tým, že by na rozdiel od článku 8 ods. 3 smernice 2006/115 rozšírili rozsah tohto práva aj mimo miest, ktoré sú verejnosti prístupné po zaplatení vstupného.

- 95 V tejto súvislosti však treba podobne ako Komisia konštatovať, že ani memorandum z roku 2008, ani správa z roku 2010 neobsahujú údaje v tomto zmysle a že ani Rada, ani členské štáty neuviedli nijakú skutočnosť na podporu svojich tvrdení.
- 96 Naproti tomu podľa odporúčania z roku 2002 a najmä podľa písmena f) rubriky „Práva, ktoré sa majú priznať“ nachádzajúcej sa v prílohe tohto odporúčania, ako aj podľa bodu 24 jeho odôvodnenia sa rozsah práva na verejný prenos obmedzí na rozsah stanovený v článku 13 písm. d) Rímskeho dohovoru, ktorý ho obmedzuje na miesta prístupné verejnosti po zaplatení vstupného.
- 97 Po tretie, čo sa týka ochrany signálov pred ich vysielaním, Rada a viaceré členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci na jej podporu, istotne správne uvádzajú, že vysielacím organizáciám sa podľa platného práva Únie neposkytuje ochrana týkajúca sa týchto samotných signálov, zatiaľ čo podľa bodov 41 až 43 a 54 memoranda z roku 2008 a podľa bodu 14 správy z roku 2010 by predmetné rokovania mohli viesť k zavedeniu takej ochrany z dôvodu možnosti ľahkého narušenia uvedených signálov ich nepovoleným zneužitím alebo využitím.
- 98 Jedno z riešení, ktoré uviedla Komisia a ktoré je podľa bodu 43 memoranda z roku 2008 vhodné zohľadniť, konkrétne rozšírenie pojmu „vysielanie“ na signály pred ich vysielaním tým, že sa tieto signály zahrnú do rámca ochrany jednotlivých práv priznaných vysielacím organizáciám, by však nepochybne mohlo zmeniť celý rozsah pôsobnosti spoločných pravidiel Únie v posudzovanej oblasti.
- 99 Pokiaľ ide o ďalšie možné riešenia uvedené pred Súdnyim dvorom, akými sú právna ochrana signálov pred vysielaním *sui generis* alebo to, že sa na tieto signály uplatnia ustanovenia týkajúce sa ochrany technologických opatrení, treba konštatovať, že pri absencii náznaku týchto riešení v memorande z roku 2008 alebo v správe z roku 2010 a v prípade, že Rada a členské štáty v postavení vedľajších účastníkov konania nepodložia svoje tvrdenia nijakým dôkazom, sa tieto riešenia v tejto fáze zdajú hypotetické, a preto ich v prejednávacom prípade nemožno zohľadniť na účely určenia výlučnej alebo spoločnej povahy právomoci Únie.
- 100 Po štvrté, čo sa týka dodržiavania práv vysielacích organizácií súvisiacich s autorským právom, Rada a viaceré členské štáty, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci na jej podporu, však bez toho, aby spochybnili, že sankcie a opravné prostriedky v prípade porušenia týchto práv sú v práve Únie upravené v článku 8 smernice 2001/29, ako aj v súbore spoločných pravidiel obsiahnutých v smernici 2004/48, tvrdia, že predmetné rokovania by mohli na rozdiel od právnej úpravy Únie viesť k zavedeniu povinnosti zmluvných strán prijať v prípade takých porušení trestné sankcie.
- 101 Treba však podobne ako Komisia konštatovať, že ani memorandum z roku 2008, ani správa z roku 2010 neobsahujú nijaký údaj v tomto zmysle a že tvrdenia uvedené v predchádzajúcom bode neboli podložené nijakým dôkazom vo vzťahu k budúcim rokovaniam v rámci Rady Európy.
- 102 Z predchádzajúceho posúdenia vyplýva, že obsah rokovaní na účely Dohovoru Rady Európy o ochrane práv vysielacích organizácií súvisiacich s autorským právom, ako bol vymedzený v odporúčaní z roku 2002, memorande z roku 2008 a správe z roku 2010, patrí do oblasti, ktorá je vo veľkej miere upravená spoločnými pravidlami Únie, a že tieto rokovania sa môžu dotknúť spoločných pravidiel Únie alebo zmeniť rozsah ich pôsobnosti. Uvedené rokovania preto patria do výlučnej právomoci Únie.
- 103 Z toho vyplýva, že napadnuté rozhodnutie bolo prijaté v rozpore s článkom 3 ods. 2 ZFEÚ.

O druhom a štvrtom žalobnom dôvode

- 104 Vzhľadom na to, že prvý žalobný dôvod je dôvodný, treba napadnuté rozhodnutie zrušiť bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné žalobné dôvody uvedené Komisiou na podporu jej žaloby.

O trovách

¹⁰⁵ Podľa článku 138 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté. Keďže Komisia navrhla, aby bola Rade uložená povinnosť nahradiť trovy konania, a Rada nemala úspech vo svojich dôvodoch, je opodstatnené uložiť jej povinnosť nahradiť trovy konania. V súlade s článkom 140 ods. 1 rokovacieho poriadku, na základe ktorého členské štáty a inštitúcie, ktoré do konania vstúpili ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania, Česká republika, Spolková republika Nemecko, Holandské kráľovstvo, Poľská republika, Spojené kráľovstvo, ako aj Parlament znášajú svoje vlastné trovy konania.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol a vyhlásil:

1. **Rozhodnutie Rady a zástupcov vlád členských štátov zasadajúcich v Rade z 19. decembra 2011 o účasti Európskej únie a jej členských štátov na rokovaní o Dohovore Rady Európy o ochrane práv vysielacích organizácií sa zrušuje.**
2. **Rada Európskej únie je povinná nahradiť trovy konania.**
3. **Česká republika, Spolková republika Nemecko, Holandské kráľovstvo, Poľská republika, Spojené kráľovstvo Veľkej Británie a Severného Írska, ako aj Európsky parlament znášajú svoje vlastné trovy konania.**

Podpisy